

A manera de conclusions

JOAQUIM ROMAGUERA I RAMIÓ
DIRECTOR DE LES SEGONES JORNADES

A banda el comentari que un servidor fa en el text de presentació sobre alguns aspectes de les conclusions a les Primeres Jornades, enguany ens complau repetir de bell nou els agraïments que ja vàrem expressar llavors: als comunicadors, als matriculats, als qui han fet aportacions econòmiques i a la Federació Catalana de Cineclubs; sense ells aqueixa edició no s'hauria pogut celebrar.

Un agraïment particular als amics Jordi Tomàs i Francesc Estrada (de Terrassa), que van realitzar un reportatge fotogràfic de les sessions, a partir del qual hem il·lustrat les pàgines de presentació de cada treball. I a l'amic Josep-Jordi Queraltó (de Sarrià), que en va fer un altre de videogràfic, materials que passen a formar part del nostre patrimoni institucional.

I ara, la cara negativa: hem de denunciar el silenci, inexplicat i inexplicable, que van exhibir la quasi totalitat dels mitjans d'informació de Catalunya en no informar als seus lectors, oïdors i telespectadors de la convocatòria i més tard de la celebració de les Segones Jornades, unes jornades —recordem-ho— dedicades a les infraestructures industrials de la cinematografia del nostre país, el d'aquests mitjans, i un silenci molt més pregon encara que el que ja vàrem constatar en les Primeres Jornades. Sembla que com més difusió fem de les nostres activitats (full de llançament, convoca-

tòria i tríptic amb el programa apamat), per correu, a biblioteques, filmoteques, universitats i etcètera, menys atenció presten els mitjans de comunicació.

Voldríem comentar, breument, el ressò que va obtenir la vindicació que sobre el fons de Laya Films vàrem explicitar en el paràgraf final del text del tríptic, a la portada del qual figura l'anagrama d'aqueixa històrica productora. Ressò positiu en el sentit que si bé la Filmoteca Española és encara avui la dipositària del fons, la resolució sobre la titularitat i els drets seus hauria de passar, òbviament, per un acord polític entre el Ministeri de Cultura i la Conselleria de Cultura. Desconeixem si això, a hores d'ara, ja s'ha produït i quin ha estat el resultat, però, des de l'àmbit dels estudiosos, crítics i historiadors del cinema nostrat, haurem de continuar reclamant, en tota ocasió que s'escaigui, la resolució favorable a Catalunya d'aquesta part del patrimoni fílmic català.

Pel que fa al tema, objecte de les Segones Jornades, va quedar claríssim, tot i les vint-i-quatre comunicacions presentades, que només havia estat un tast del macrotema proposat, palesant-se una vegada més la carència *documental*, pràcticament absoluta, en sectors com ara els laboratoris, els estudis de rodatge, de muntatge i de so, el camp del doblatge, la inventiva tècnica en cinema, la distribució i la publicitat, la música cinematogràfica, l'escenografia, entre d'altres.

Les comunicacions que explicaven l'experiència professional pròpia, com foren les de Castillo (tècnic en producció), Bartra (tècnic en distribució), Forn (productor) i Bassa (exhibidor), per exemple, més el treball d'Espinet sobre els egodocumentalistes, afavoreixen clarament i positivament la línia de recerca historiogràfica basada en la «memòria oral», la necessitat i conveniència de promoció que ja reclamàvem en les conclusions anteriors. Mentre que els treballs de Fernández i de Colomer sobre Sabadell, i d'Estivill, Nogales i Robert sobre Reus participen de l'altra línia que també consideràvem importantíssima: la «memòria local» i, per extensió, la història del nostre cinema vista, tractada i estudiada des de l'àmbit local, comarcal i provincial.

Enguany no reproduïrem el debat corresponent al final de cada bloc. Primer, perquè per manca de temps vam haver de suprimir alguns debats previstos i, segon, perquè hem hagut d'ajustar el pressupost d'edició en haver-nos fallat a última hora alguna ajuda econòmica compromesa.

En les conclusions anteriors anotàvem el suggeriment de crear o impulsar instàncies com un Centre d'Estudis i Recerques Cinematogràfiques de Catalunya (CERCC) o un Consell Català dels Audio-Visuals, aquí semblant al Consell Català de la Música que

existeix des de l'abril del 1991. Doncs bé, dos anys més tard d'aqueixos suggeriments, veiem —per exemple— que Daniel Giral-Miracle, director del MACB, considera que hauria d'existir una mena de Consell General de la Fotografia que coordinés tota la política general d'actuació en matèria de patrimoni fotogràfic a Catalunya. També veiem que una volta aprovada la Llei de Protecció i Foment de la Cinematografia (17/1994, de 8 de juny), es crearà un Consell Superior de Cinematografia en el si de l'ICAA/Ministeri de Cultura. I pel que fa al CERCC, veiem que Ramon Alberch, arxiver en cap de l'Ajuntament de Barcelona, proposa la creació d'un centre especialitzat d'abast català que coordini i es dediqui a la recerca sobre fotografia.

Així doncs, en les conclusions d'enguany ens refermem en ambdós suggeriments nostres, no només perquè un ja existeix en música i un altre es proposa en fotografia, sinó perquè en cinema l'Estat mateix el considera necessari; nosaltres també. A més, l'augment, espectacular en un parell d'anys, de docència universitària en àudio-visuals a Catalunya encara fa més aconsellable l'existència d'un organisme de tipus CERCC. En fi, confiem, si més no, que se'n parli, que es debati, que s'estudii... des del Govern de la Generalitat.

Finalment, el Centenari del Cinema, que es celebrarà arreu durant 1995-1996, convida a reflexionar des d'ara sobre com i de quina manera la SCC i aqueixes Jornades sobre Recerques Cinematogràfiques hauran de participar-hi. Donat que les Terceres no les convocarem fins al 1996, temps hi ha per a trobar entre tots la definició temàtica que millors aportacions pugui aconseguir esperonats tots per l'efemèride.